



# MONITORUL OFICIAL

## AL

### ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 129

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 11 martie 2013

#### SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina		
<b>LEGI ȘI DECRETE</b>					
40.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 46/2011 pentru modificarea și completarea art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale .....	2	integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.....	5–8	
284.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 46/2011 pentru modificarea și completarea art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale .....	2	<b>HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI</b>		
★					
41.	— Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 4/2012 pentru modificarea Legii bibliotecilor nr. 334/2002 .....	3	79.	— Hotărâre pentru stabilirea zilelor de 2 și 3 mai 2013 ca zile libere .....	9
285.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 4/2012 pentru modificarea Legii bibliotecilor nr. 334/2002.....	3	<b>DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI</b>		
★					
42.	— Lege pentru abrogarea art. 1 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 .....	4	157.	— Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice vacante corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Economiei de către doamna Magdalena Niculescu.....	10
286.	— Decret privind promulgarea Legii pentru abrogarea art. 1 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 .....	4	<b>ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE</b>		
<b>DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE</b>					
Decizia nr. 29 din 5 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) și art. 14 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 privind		62.		— Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru modificarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 83/2009 privind stabilirea condițiilor de acordare a cotei individuale de lapte din rezerva națională .....	10–11
		63.		— Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru modificarea anexei nr. 1 „Condiții de aprobare a cumpărătorilor de lapte de vacă” la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 695/2008 privind stabilirea Condițiilor de aprobare a cumpărătorilor de lapte de vacă și a formularului de cerere pentru aprobarea și înscrierea acestora în Registrul cumpărătorilor .....	11
<b>ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE</b>					
		Decizia nr. 13 din 12 noiembrie 2012 .....		12–16	

**LEGI ȘI DECRETE****PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE**

**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 46/2011 pentru modificarea și completarea art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale**

**Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46 din 11 mai 2011 pentru modificarea și completarea art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 mai 2011.

*Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.*

p. PREȘEDINTELE CAMEREI  
DEPUTAȚILOR,  
**VIOREL HREBENCIUC**

PREȘEDINTELE SENATULUI  
**GEORGE-CRIN LAURENȚIU  
ANTONESCU**

București, 8 martie 2013.  
Nr. 40.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET**

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 46/2011 pentru modificarea și completarea art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

**Președintele României** d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 46/2011 pentru modificarea și completarea art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**TRAIAN BĂSESCU**

București, 7 martie 2013.  
Nr. 284.

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**  
**CAMERA DEPUTAȚILOR** **SENATUL**

**LEGE**  
**privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 4/2012**  
**pentru modificarea Legii bibliotecilor nr. 334/2002**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

**Articol unic.** — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 4 din 25 ianuarie 2012 pentru modificarea Legii bibliotecilor nr. 334/2002, adoptată în temeiul art. 1 pct. I.8 din Legea nr. 284/2011 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 30 ianuarie 2012, cu următoarea modificare:

— **La articolul 1 punctul 2, alineatul (1) al articolului 40 va avea următorul cuprins:**

„Art. 40. — (1) Documentele aflate în colecțiile bibliotecilor, care au statut de bunuri culturale comune, în sensul prezentei legi, nu sunt active fixe corporale și sunt evidențiate în documente de inventar; bunurile culturale care fac parte din patrimoniul cultural național mobil, în conformitate cu prevederile Legii nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constituite în colecții speciale, sunt considerate active fixe corporale și evidențiate, gestionate și inventariate în conformitate cu prevederile legale.”

*Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.*

p. PREȘEDINTELE CAMEREI  
DEPUTAȚILOR,  
**VIOREL HREBENCIUC**

PREȘEDINTELE SENATULUI  
**GEORGE-CRIN LAURENȚIU**  
**ANTONESCU**

București, 8 martie 2013.  
Nr. 41.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**

**DECRET**  
**pentru promulgarea Legii privind aprobarea**  
**Ordonanței Guvernului nr. 4/2012 pentru modificarea**  
**Legii bibliotecilor nr. 334/2002**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

**Președintele României** d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 4/2012 pentru modificarea Legii bibliotecilor nr. 334/2002 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**TRAIAN BĂSESCU**

București, 7 martie 2013.  
Nr. 285.

## PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

## L E G E

**pentru abrogarea art. 1 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 221/2009  
privind condamnările cu caracter politic și măsurile  
administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada  
6 martie 1945—22 decembrie 1989**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

**Articol unic.** — La articolul 1 alineatul (2) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, cu modificările și completările ulterioare, litera b) se abrogă.

*Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.*

p. PREȘEDINTELE CAMEREI  
DEPUTAȚILOR,  
**VIOREL HREBENCIUC**

PREȘEDINTELE SENATULUI  
**GEORGE-CRIN LAURENȚIU  
ANTONESCU**

București, 8 martie 2013.  
Nr. 42.

## PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

## D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru abrogarea art. 1 alin. (2)  
lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter  
politic și măsurile administrative asimilate acestora,  
pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

**Președintele României** d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru abrogarea art. 1 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**TRAIAN BĂSESCU**

București, 7 martie 2013.  
Nr. 286.

---

**DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE****CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 29**

din 5 februarie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) și art. 14 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) și art. 14 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Vasea Aurelian Șoric în Dosarul nr. 329/32/2011\* al Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.083D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde, personal, autorul excepției. De asemenea, răspunde, pentru partea Agenția Națională pentru Integritate, doamna Ioana Lazăr, în calitate de director al Direcției juridice, control, relații publice și comunicare, având delegație depusă la dosar. Se constată lipsa celorlalți părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părților prezente.

Autorul excepției arată că, față de opinia exprimată de Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal în cuprinsul încheierii de sesizare a Curții Constituționale, a transmis la dosar precizări scrise prin care a înțeles să aducă unele clarificări cu privire la motivarea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că excepția este admisibilă, întrucât nu deduce neconstituționalitatea textelor de lege criticate din modalitatea de interpretare a acestora de către instanța de judecată. Solicită Curții Constituționale ca, ținând seama și precizările de menționate, să admită excepția de neconstituționalitate, susținând, în esență, că prevederile art. 11 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 contravin dispozițiilor art. 44 din Constituție, întrucât perioada avută în vedere pentru evaluarea averii de către inspectorii Agenției Naționale pentru Integritate este exclusiv cea în care persoana verificată exercită o funcție sau demnitate publică. În ceea ce privește prevederile art. 14

alin. (1) din Legea nr. 176/2010, arată că, în opinia sa, acestea sunt neconstituționale, întrucât permit doar în mod formal informarea persoanei vizate cu privire la existența unor diferențe semnificative între modificările intervenite în avere pe durata exercitării demnităților și funcțiilor publice și veniturile realizate în aceeași perioadă.

Reprezentantul Agenției Naționale pentru Integritate solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, întrucât textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate. Precizează că nu este afectat dreptul de proprietate privată al persoanei verificate pentru perioada desfășurării funcției sau demnității publice, diferențele fiind stabilite prin comparare cu datele înscrise în declarația asumată și depusă de persoana în cauză la accederea în respectiva funcție publică. Referitor la pretinsa informare formală criticată de autorul excepției, arată că persoana vizată de activitatea de evaluare desfășurată de inspectorii de integritate are posibilitatea să se prezinte chiar însoțită de un avocat pentru a prezenta un punct de vedere cu privire la cele constatate. În plus, menționează faptul că, potrivit art. 13 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, actele întocmite de inspectorul de integritate pe baza datelor sau informațiilor care nu sunt publice, fără invitarea și informarea persoanei vizate, sunt lovite de nulitate absolută. De asemenea, precizează că evaluarea averii este realizată de Agenția Națională de Integritate, dar controlul averii este efectuat de comisia de cercetare a averilor prevăzută în Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici. Depune și note scrise în susținerea celor prezentate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, considerând că textele de lege ce formează obiectul acesteia sunt în concordanță cu dispozițiile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției. Arată că prevederile art. 11 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 nu sunt de natură să nesocotească dispozițiile constituționale care garantează dreptul de proprietate privată, precizând că bunurile dobândite anterior accederii în funcția sau demnitatea publică vor putea fi avute în vedere la evaluarea averii în măsura în care au fost înscrise în declarația de avere inițială. Apreciază că nici prevederile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 nu sunt neconstituționale, un argument în acest sens regăsindu-se chiar în dispozițiile alin. (4) al aceluiași articol, care prevăd că persoana care face obiectul evaluării are dreptul de a fi asistată sau reprezentată de avocat și are dreptul de a prezenta orice probe, date ori informații pe care le consideră necesare.

## CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 329/32/2011\*, **Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) și art. 14 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative**, excepție ridicată de Vasea Aurelian Șoric într-un litigiu de contencios administrativ având ca obiect soluționarea sesizării formulate de Comisia de cercetare a averilor de pe lângă Curtea de Apel Bacău.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile art. 11 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 contravin dispozițiilor constituționale care garantează dreptul de proprietate privată, limitează analiza pe care o face inspectorul de integritate, iar mai apoi Comisia de cercetare a averilor și instanța de contencios administrativ, „exclusiv” la intervalul de timp în care persoana evaluată a exercitat funcții ori demnități publice. Arată că, prin aplicarea textului de lege criticat, se încalcă prevederile art. 44 alin. (1) din Constituție, prin aceea că nu se recunoaște dreptul de proprietate asupra unor bunuri deținute înaintea perioadei de exercitare a funcției publice, așa cum sunt, de exemplu, veniturile obținute din vânzarea unor proprietăți sau din salarii. Precizează, sub acest aspect, că, în ordonanța emisă de Comisia de cercetare a averilor de pe lângă Curtea de Apel Bacău, s-a consemnat faptul că nu s-au luat în calcul anumite venituri, întrucât au fost anterioare datei de începere a perioadei de verificare. Susține că se contravine garantării dreptului fundamental la proprietate, întrucât nu are dreptul de a folosi proprietatea asupra unor bunuri dobândite în condiții legale înainte de exercitarea funcției sau a demnității publice pentru a justifica o parte din proveniența averii deținute la data declanșării evaluării sau controlului.

În ceea ce privește dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 176/2010, autorul excepției arată că nu rezultă din acestea obligația inspectorului de integritate de a informa persoana în cauză asupra cuantumului și modului în care au fost constatate diferențele semnificative între avere și veniturile realizate la care acesta se referă. De aceea, autorul excepției susține că este privat de dreptul de a formula un punct de vedere argumentat. Arată că se încalcă și art. 31 alin. (1) și (2) din Constituție privind dreptul la informație ca urmare a neinformării corecte asupra cuantumului și modului de stabilire a existenței diferențelor semnificative, în contradicție cu textul constituțional privind „informarea corectă” asupra „unor probleme de interes personal”. Susține că se creează astfel premisele înaintării unor rapoarte de evaluare netemeinice, care încarcă în mod inutil rolul instanțelor și vatamă persoana vizată, care este forțată să participe la un proces civil în care trebuie să argumenteze ceea ce prevederea legală criticată i-a restricționat în faza de evaluare efectuată de Agenția Națională de Integritate. Arată că scopul textului de lege criticat s-a dorit a fi de garantare a dreptului la o informare corectă, însă, din cauza limitării pe care o introduce

prin acceptarea unei informări formale, îl face incompatibil cu prevederile constituționale ale art. 31 alin. (1) și (2).

**Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că persoana cercetată a motivat-o prin invocarea unor opinii subiective referitoare la interpretarea celor două texte de lege criticate, raportându-se la propria persoană, respectiv la propria cauză aflată pe rolul instanței.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

**Avocatul Poporului** apreciază că criticile aduse de autorul excepției prevederilor art. 11 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 vizează modul de interpretare și aplicare a acestora, ceea ce nu reprezintă o problemă de constituționalitate. În ce privește dispozițiile art. 14 alin. (2) din aceeași lege, arată că își menține punctul de vedere exprimat în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.528D/2011. Cu acel prilej, a observat că, prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, instanța de contencios constituțional a constatat că o serie de articole cuprinse în Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, între care și art. 14 lit. c), d), e) și f), sunt neconstituționale, întrucât anumite activități desfășurate de inspectorii de integritate au caracter jurisdicțional. În continuare, în același punct de vedere, a reținut că, printr-o decizie ulterioară, Decizia nr. 1.018 din 19 iulie 2010, Curtea Constituțională a statuat că este neconstituțională adoptarea de către legiuitor a unor norme contrare celor hotărâte într-o decizie a Curții Constituționale, prin care se tinde la păstrarea soluțiilor legislative afectate de vicii de constituționalitate. Avocatul Poporului a conchis că dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate sunt neconstituționale în măsura în care mențin soluțiile legislative care au fost constatate, prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010 și Decizia nr. 1.018 din 19 iulie 2010, ca fiind în contradicție cu prevederile Legii fundamentale.

**Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

## CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, precum și notele și precizările scrise depuse de acestea, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 11 alin. (2) și art. 14 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, al căror conținut este următorul:

— Art. 11 alin. (2): „Activitatea ce se efectuează pe durata prevăzută la alin. (1) constă în evaluarea declarației de avere, a datelor și a informațiilor privind averea existentă, precum și a modificărilor patrimoniale intervenite, a conflictelor de interese sau a incompatibilităților, exclusiv pentru perioada exercitării funcțiilor sau demnităților publice”.

Potrivit alin. (1) al art. 11 din Legea nr. 176/2010, la care face referire textul de lege reprodus, „Activitatea de evaluare a declarației de avere, a datelor și a informațiilor privind averea existentă, precum și a modificărilor patrimoniale intervenite existente în perioada exercitării funcțiilor ori demnităților publice, precum și cea de evaluare a conflictelor de interese și a incompatibilităților se efectuează atât pe durata exercitării funcțiilor ori demnităților publice, cât și în decursul a 3 ani după încetarea acestora”.

— Art. 14 alin. (1): „(1) Dacă din activitatea de evaluare rezultă că există diferențe semnificative, în sensul prevederilor art. 18, inspectorul de integritate informează despre aceasta persoana în cauză și are obligația de a o invita pentru a prezenta un punct de vedere”.

Art. 18 stabilește înțelesul pe care Legea nr. 176/2010 îl dă acestor „diferențe semnificative”, și anume diferența mai mare de 10.000 de euro sau echivalentul în lei al acestei sume între modificările intervenite în avere pe durata exercitării demnităților și funcțiilor publice și veniturile realizate în aceeași perioadă.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin prevederilor din Legea fundamentală cuprinse în art. 31 alin. (1) și (2) privind dreptul la informație și art. 44 alin. (1) care garantează dreptul de proprietate privată. În ceea ce privește invocarea art. 31 alin. (1) și (2), se observă că, în realitate, autorul și-a raportat critica art. 14 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 doar la dispozițiile art. 31 alin. (2) din Constituție care prevăd că autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra problemelor de interes personal.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Mențiunea din cuprinsul prevederilor art. 11 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, în sensul că evaluarea declarației de avere, a datelor și a informațiilor privind averea existentă, precum și a modificărilor patrimoniale intervenite se realizează exclusiv pentru perioada exercitării funcțiilor sau demnităților publice, se înscrie în logica reglementării. Astfel, din perspectiva scopului legii, declarat în chiar titlul acesteia, respectiv asigurarea integrității în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, este lipsită de interes verificarea averilor sau a fluctuațiilor pe care acestea le suferă pe perioada anterioară exercitării funcției sau demnității publice de către o anumită persoană. Este, în același timp, evident însă că, pentru a evalua variațiile averii funcționarului public sau a demnitarului pe perioada exercitării funcției, inspectorul de integritate va trebui să facă o comparație din care să rezulte eventualele diferențe. Or, în acest demers, va porni inevitabil de la averea pe care persoana vizată o avea la momentul preluării funcției sau demnității publice și pe care aceasta a declarat-o la acel moment inițial, informațiile înscrise în declarația de avere dată pe propria răspundere depusă cu acel prilej constituind reperul la care inspectorul de integritate se va raporta în activitatea de evaluare a modificărilor intervenite în averea persoanei verificate.

În acest context, nu poate fi reținută critica autorului excepției de neconstituționalitate referitoare la pretinsa încălcare a art. 44 alin. (1) din Constituție, deoarece prevederile art. 11 alin. (2) din Legea nr. 176/2010 nu pun în discuție dreptul de proprietate privată al persoanei verificate asupra bunurilor mobile sau imobile, corporale sau incorporale dobândite anterior preluării funcției respective, astfel cum persoana în cauză le-a declarat la momentul preluării funcției, potrivit obligației legale ce îi revine în acest sens.

II. În ceea ce privește prevederile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 176/2010, Curtea reține următoarele aspecte:

1. În punctul său de vedere cu privire la prezenta excepție de neconstituționalitate, Avocatul Poporului a apreciat că dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate sunt neconstituționale în măsura în care mențin soluțiile legislative care au fost constatate, prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010 și Decizia nr. 1.018 din 19 iulie 2010, ca fiind în contradicție cu prevederile Legii fundamentale.

Prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cap. I „Dispoziții generale” (art. 1—9) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate și a constatat că acestea sunt neconstituționale în măsura în care prevăd competența Agenției Naționale de Integritate de a efectua și întocmi acte de cercetare și de constatare referitoare la verificarea averilor, a conflictelor de interese și a incompatibilităților.

Prevederile actualului art. 14 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 își găseau un corespondent în cele ale art. 5 și, mai ales, art. 5 alin. (3) din Legea nr. 144/2007, care aveau următoarea redactare:

— Art. 5: „(1) În termen de 30 de zile de la primirea sesizării, inspectorul de integritate desemnat de conducerea Agenției, potrivit legii, efectuează verificarea prealabilă a documentelor depuse prin sesizare, inclusiv declarația de avere și declarația de interese ale persoanei în cauză.

(2) Inspectorul de integritate desemnat procedează la verificarea sesizării, a declarațiilor de avere prezentate și compară datele din sesizare cu cele din declarațiile de avere. În situația în care rezultă că persoana verificată în perioada supusă controlului a dobândit și alte bunuri decât cele înscrise în declarația de avere sau se constată neconcordanțe vădite, inspectorul de integritate solicită persoanei în cauză informații și dovezi suplimentare.

(3) Dacă în urma comparării datelor din declarații, respectiv a analizării documentelor suplimentare primite, inspectorul de integritate constată că există o diferență vădită între averea dobândită pe parcursul exercitării funcției și veniturile realizate în aceeași perioadă, acesta procedează după cum urmează:

a) verifică dacă diferența vădită este justificată. În cazul în care inspectorul de integritate constată că diferența nu este justificată, sesizează instanța competentă pentru stabilirea părții de avere dobândită sau a bunului determinat dobândit cu caracter nejustificat, a cărui confiscare o solicită;

b) sesizează organele fiscale, în situația în care se constată încălcarea legislației fiscale;

c) suspendă verificarea și sesizează organele de urmărire penală, în situația în care se constată existența unor probe sau indicii temeinice privind săvârșirea unor fapte penale.”

Prevederile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 nu mai conservă viciul de neconstituționalitate constat de Curte prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010 referitor la art. 1—9 din Legea nr. 144/2007 (deci inclusiv art. 5), în sensul că acestea sunt neconstituționale în măsura în care prevăd competența Agenției Naționale de Integritate de a efectua și întocmi acte de cercetare și de constatare referitoare la verificarea averilor, a conflictelor de interese și a incompatibilităților.

De altfel, prin Decizia nr. 136 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 24 martie 2011, examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (3) din Legea nr. 144/2007, Curtea a apreciat că soluția legislativă consacrată de acest text de lege nu a fost preluată de Legea nr. 176/2010, după ce a făcut o comparație cu prevederile art. 14 din Legea nr. 176/2010. De aceea, Curtea a respins ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (3) din Legea nr. 144/2007.

Prin urmare, Curtea constată că textul art. 14 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 poate fi examinat pe fond prin raportare la criticile formulate în cauza de față.

2. Autorul excepției critice art. 14 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 pe motiv că din acesta nu ar rezulta obligația inspectorului de integritate de a informa persoana vizată asupra cuantumului și modului în care au fost constatate diferențele semnificative între avere și veniturile realizate, ceea ce ar reprezenta o încălcare a dreptului de a fi corect informat asupra problemelor de interes personal, potrivit art. 31 alin. (2) din Constituție.

Examinând textul de lege criticat, Curtea constată că această critică nu este întemeiată. Astfel, informarea persoanei vizate asupra existenței unor „diferențe semnificative” este acoperitoare într-o măsură rezonabilă în ce privește dreptul consacrat prin art. 31 alin. (2) din Constituție. De asemenea, nici

susținerea autorului excepției în sensul că nu ar putea să prezinte un punct de vedere argumentat nu poate fi reținută. Aceasta, deoarece diferențele respective nu ar putea să provină decât din neconcordanța dintre informațiile înscrise în declarațiile de avere completate și depuse la diferite intervale de timp, pe parcursul exercitării funcției, de către persoana verificată. Or, în principiu, aceasta cunoaște exact conținutul declarațiilor sale, astfel că poate să explice mențiunile din cuprinsul acestora. De altfel, din prevederile legii în sensul că inspectorul de integritate are obligația de a invita persoana verificată pentru a prezenta un punct de vedere nu se înțelege că aceasta se limitează la o singură prezentare a persoanei verificate, ci, aflând care sunt informațiile pe care trebuie să le clarifice, aceasta va putea să revină cu date și lămuriri suplimentare. Relevante sub acest aspect sunt, de asemenea, și prevederile art. 14 alin. (4) din Legea nr. 176/2010, care prevăd că persoana care face obiectul evaluării are dreptul de a fi asistată sau reprezentată de avocat și are dreptul de a prezenta orice probe, date ori informații pe care le consideră necesare, dar și cele ale art. 16 alin. (1) și (2) din aceeași lege, potrivit cărora, pentru lămurirea tuturor aspectelor privind diferențele semnificative, poate fi efectuată o expertiză extrajudiciară, potrivit legii, cu acordul persoanei a cărei avere este supusă evaluării, aceasta având dreptul să-și aleagă un expert asistent.

Curtea observă, totodată, că activitatea concretă desfășurată de inspectorii de integritate, modalitatea concretă în care aceștia înțeleg să efectueze activitatea de evaluare a averilor persoanelor care exercită funcții sau demnități publice nu poate fi cenzurată de instanța de contencios constituțional, eventualele abuzuri sau posibila interpretare ori aplicare incorectă a prevederilor legale corespunzătoare urmând să fie constatate și sancționate de instanța de judecată competentă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) și art. 14 alin. (1) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Vasea Aurelian Șoric în Dosarul nr. 329/32/2011\* al Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**AUGUSTIN ZEGREAN**

Magistrat-asistent,  
**Valentina Bărbățeanu**



# HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

## GUVERNUL ROMÂNIEI

### HOTĂRÂRE

#### pentru stabilirea zilelor de 2 și 3 mai 2013 ca zile libere

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 11 lit. a) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

**Guvernul României** adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Pentru salariații din sectorul public, zilele de 2 și 3 mai 2013 se stabilesc ca zile libere.

(2) Pentru zilele stabilite ca zile libere potrivit alin. (1) instituțiile publice își vor desfășura activitatea în regim de program normal în zilele de 13 aprilie 2013, respectiv 20 aprilie 2013 sau vor prelungi corespunzător timpul de lucru, până la data de 30 aprilie 2013, potrivit planificărilor stabilite.

(3) Prestarea muncii potrivit alin. (2) nu conferă acordarea de timp liber corespunzător.

Art. 2. — Prevederile art. 1 nu se aplică în locurile de muncă în care activitatea nu poate fi întreruptă datorită caracterului procesului de producție sau specificului activității.

Art. 3. — (1) Dispozițiile art. 1 nu se aplică magistraților și celorlalte categorii de personal din cadrul instanțelor judecătorești implicate în soluționarea proceselor cu termen în data de 2, respectiv 3 mai 2013 și nici participanților în aceste procese.

(2) Dispozițiile art. 1 nu se aplică personalului din cadrul Trezoreriei Statului care desfășoară în zilele respective activități stabilite prin ordin emis de Ministerul Finanțelor Publice.

Art. 4. — Dispozițiile prezentei hotărâri pot fi aplicate și angajaților din sectorul privat, în măsura în care partenerii sociali stabilesc astfel.

PRIM-MINISTRU

**VICTOR-VIOREL PONTA**

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

**Ion Moraru**

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării  
regionale

și administrației publice,

**Nicolae-Liviu Dragnea**

Ministrul justiției,

**Mona-Maria Pivniceru**

Ministrul muncii, familiei,  
protecției sociale și persoanelor  
vârstnice,

**Mariana Câmpeanu**

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor  
publice,

**Daniel Chițoiu**

București, 6 martie 2013.

Nr. 79.

---

**DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI****GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice vacante corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Economiei de către doamna Magdalena Niculescu**

Având în vedere propunerea Ministerului Economiei formulată prin Adresa nr. 20.929/M.G. din 26 februarie 2013, precum și Avizul favorabil nr. 8.421/2013 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici pentru exercitarea cu caracter temporar a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Economiei de către doamna Magdalena Niculescu, în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și art. 92 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

**prim-ministrul** emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Magdalena Niculescu exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Economiei.

PRIM-MINISTRU

**VICTOR-VIOREL PONTA**Contrasemnează:Secretarul general al Guvernului,  
**Ion Moraru**București, 11 martie 2013.  
Nr. 157.

---

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE  
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

**ORDIN****pentru modificarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 83/2009 privind stabilirea condițiilor de acordare a cotei individuale de lapte din rezerva națională**

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale politici agricole și strategii nr. 76.648 din 22 februarie 2013 și Nota Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură nr. 5.316 din 13 februarie 2013,

având în vedere prevederile art. 68 și 71 din Regulamentul (CE) nr. 1.234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole,

în temeiul art. 7 alin. (3) din Metodologia gestionării cotelor de lapte de vacă în România, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 852/2006, cu modificările și completările ulterioare, al Legii nr. 1/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea

Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare,

**ministrul agriculturii și dezvoltării rurale** emite prezentul ordin.

**Art. I.** — Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 83/2009 privind stabilirea condițiilor de acordare a cotei individuale de lapte din rezerva națională, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 5 martie 2009, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

**1. Articolul 7 va avea următorul cuprins:**

„Art. 7. — (1) Producătorul de lapte care în anul de cotă precedent anului de cotă în care are loc distribuirea din rezerva națională a vândut sau a cedat cu titlu gratuit orice cantitate de

cotă de lapte altui producător nu beneficiază de cotă din rezerva națională.

(2) Producătorul de lapte care în anul de cotă curent distribuirii din rezerva națională a vândut sau a cedat cu titlu gratuit orice cantitate de cotă de lapte altui producător nu beneficiază de cotă din rezerva națională.”

**2. La articolul 10, litera d) se abrogă.**

**Art. II.** — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

**Achim Irimescu,**  
secretar de stat

București, 7 martie 2013.  
Nr. 62.

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

## O R D I N

### **pentru modificarea anexei nr. 1 „Condiții de aprobare a cumpărătorilor de lapte de vacă” la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 695/2008 privind stabilirea Condițiilor de aprobare a cumpărătorilor de lapte de vacă și a formularului de cerere pentru aprobarea și înscrierea acestora în Registrul cumpărătorilor**

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale politici agricole și strategii nr. 76.647 din 22 februarie 2013 și Nota Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură nr. 5.315 din 13 februarie 2013,

având în vedere prevederile Regulamentului (CE) nr. 1.234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole,

luând în considerare dispozițiile art. 6 alin. (1) și (2) din Metodologia gestionării cotelor de lapte de vacă în România, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 852/2006, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 9 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 48/2005 privind organizarea pieței laptelui de vacă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 72/2006, cu modificările ulterioare,

în temeiul Legii nr. 1/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare,

**ministrul agriculturii și dezvoltării rurale** emite prezentul ordin.

**Art. I.** — Anexa nr. 1 „Condiții de aprobare a cumpărătorilor de lapte de vacă” la Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 695/2008 privind stabilirea Condițiilor de aprobare a cumpărătorilor de lapte de vacă și a formularului de cerere pentru aprobarea și înscrierea acestora în Registrul cumpărătorilor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 25 noiembrie 2008, se modifică după cum urmează:

**1. La articolul 4 alineatul (2), litera b) va avea următorul cuprins:**

„b) aprobarea sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor în cazul prestării activității de colectare, ambalare, depozitare, răcire, transformare și/sau transport;”.

**2. Articolul 5 va avea următorul cuprins:**

„Art. 5. — În cazul în care adresa sediului nu corespunde cu amplasarea punctului de lucru sau cumpărătorul deține mai multe puncte de lucru, se vor prezenta documentele prevăzute la art. 4 pentru fiecare punct de lucru.”

**Art. II.** — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

**Achim Irimescu,**  
secretar de stat

București, 7 martie 2013.  
Nr. 63.

# ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

## DECIZIA Nr. 13

din 12 noiembrie 2012

Dosar nr. 14/2012

Livia Doina Stanciu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea Ionel Barbă	— președintele Secției I civile — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Corina Michaela Jîjîie Constantin Brânzan	— președintele Secției penale — judecător la Secția a II-a civilă — judecător-raportor
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă
Elena Cârcei	— judecător la Secția a II-a civilă
Adriana Chioseaua	— judecător la Secția a II-a civilă
Mariana Cârstocea	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Aurelia Motea	— judecător la Secția a II-a civilă
Tatiana Gabriela Năstase	— judecător la Secția a II-a civilă
Nela Petrișor	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Lucia Paulina Brehar	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Elena Popoiag Nina Ecaterina Grigoraș Viorica Lungeanu	— judecător la Secția I civilă — judecător la Secția I civilă — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Rîciu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dragomir Ilie Iulian Dragomir	— judecător la Secția penală — judecător la Secția penală

Completul competent să judece recursurile în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 14/2012 este legal constituit conform dispozițiilor art. 330<sup>6</sup> alin. 1 din Codul de procedură civilă, modificat și completat prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, și ale art. 27<sup>2</sup> alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința completului este prezidată de doamna judecător dr. Livia Doina Stanciu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror-șef adjunct Antonia Eleonora Constantin.

Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați a desemnat un reprezentat pentru susținerea recursului în interesul legii, însă acesta nu a fost prezent.

La ședința de judecată participă prim-magistratul-asistent al Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna Aneta Ionescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27<sup>3</sup> din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursurile în interesul legii declarate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 61 alin. 4 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, precum și a dispozițiilor art. 53 alin. 4 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, în raport cu dispozițiile art. 373<sup>3</sup> alin. 1<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii, în sensul de a se stabili că încheierile prin care s-a dispus învestirea cu formulă executorie a unui titlu de credit (cambie, bilet la ordin, cec) sunt supuse căii de atac a recursului.

Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător dr. Livia Doina Stanciu, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursurilor în interesul legii.

### ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursurilor în interesul legii, constată următoarele:

#### 1. Problema de drept care a generat practica neunitară

Prin recursurile în interesul legii declarate în conformitate cu prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă, modificat prin art. I pct. 32 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați, s-a apreciat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la „interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 61 alin. 4 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, precum și a dispozițiilor art. 53 alin. 4 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, în raport cu dispozițiile art. 373<sup>3</sup> alin. 1<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă”.

#### 2. Examenul jurisprudențial

În urma verificărilor jurisprudenței s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la problema de drept supusă dezlegării, instanțele statuând diferit în privința căii de atac ce poate fi exercitată împotriva încheierilor prin care s-a dispus învestirea cu formulă executorie a titlurilor de credit cambie, bilet la ordin și cec.

### 3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

3.1. Unele instanțe de judecată au considerat că încheierile prin care au fost admise cererile de investire cu formulă executorie a titlurilor de credit menționate pot fi atacate cu recurs.

În motivarea acestei soluții s-a reținut, în esență, că potrivit dispozițiilor art. 61 alin. 4 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, încheierea de investire pronunțată de judecătore nu este supusă apelului, iar, conform art. 106 din același act normativ, aceleași norme sunt aplicabile și biletului la ordin.

S-a arătat că normele anterior menționate sunt derogatorii de la dreptul comun, cu referire la dispozițiile art. 373<sup>3</sup> alin. 11 din Codul de procedură civilă, astfel încât devin aplicabile cu prioritate față de legea generală care prevede că încheierea prin care s-a admis cererea de investire cu formulă executorie nu este supusă niciunei căi de atac.

Relativ la investirea cu formulă executorie a cecului, s-a arătat că această materie este, de asemenea, supusă unei reglementări speciale, conținute în art. 53 alin. 4 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, derogatorie de la dreptul comun, iar potrivit dispozițiilor art. 721 din Codul de procedură civilă, aplicarea normelor speciale prevalează.

În considerarea caracterului unitar al procedurii execuționale cambiale, aceste instanțe au apreciat că încheierile de investire cu formulă executorie a titlurilor de credit analizate sunt supuse recursului care se poate exercita potrivit regulilor generale conținute de art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

3.2. Alte instanțe au statuat că încheierile prin care sunt admise cererile de investire cu formulă executorie a titlurilor de credit analizate nu sunt supuse niciunei căi de atac, iar recursul exercitat împotriva acestora este inadmisibil, în lipsa unei prevederi normative exprese.

### 4. Opinia procurorului general

Exprimându-și punctul de vedere, procurorul general a apreciat că primul punct de vedere exprimat în practica judiciară este în litera și spiritul legii și, în consecință, încheierile prin care au fost admise cererile de investire cu formulă executorie a titlurilor de credit menționate pot fi atacate cu recurs, având în vedere următoarele argumente:

Potrivit art. 374 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 15 din Legea nr. 459/2006: „Hotărârea judecătorească sau alt titlu se execută numai dacă este investit cu formula executorie prevăzută de art. 269 alin. 1, afară de încheierile executorii, de hotărârile executorii provizorii și de alte hotărâri sau înscrisuri prevăzute de lege, care se execută fără formulă executorie.”

De asemenea, prin art. 1 pct. 16 din Legea nr. 459/2006 s-a introdus în Codul de procedură civilă și art. 374<sup>1</sup>, care prevede că: „Înscrisurile cărora legea le recunoaște caracterul de titlu executoriu sunt puse în executare fără investirea cu formula executorie.”

Prin Decizia în interesul legii nr. 4 din 19 ianuarie 2009 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, s-a stabilit, cu caracter obligatoriu, că dispozițiile art. 374<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, raportate la art. 61 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, ale art. 53 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că biletul la ordin, cambiala și cecul se investesc cu formulă executorie pentru a fi puse în executare.

Considerentele formulate pe calea deciziei precedente și principiile directe ce se desprind din aceasta se regăsesc *mutatis mutandis* și în problema de drept privind calea de atac ce poate fi exercitată împotriva încheierilor de investire cu formulă executorie a cambiei, biletului la ordin și cecului.

Potrivit dispozițiilor art. 61 alin. 1, 3 și 4 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 4 din

Ordonanța Guvernului nr. 11/1993, cambiala are valoare de titlu executor pentru capital și accesorii, se investește cu formulă executorie, iar încheierea de investire nu este supusă apelului.

Potrivit art. 106 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiile art. 61, referitoare la cambie, se aplică în mod corespunzător și biletului la ordin, în măsura în care nu sunt incompatibile cu natura acestui titlu.

Totodată, aceeași reglementare se regăsește și în privința cecului, fiind conținută de art. 53 alin. 1, 3 și 4 din Legea nr. 59/1934, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost modificat prin art. III pct. 8 și 9 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1993.

S-a constatat astfel că dispozițiile cuprinse în art. 61 alin. 4 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, și art. 53 alin. 4 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, integrându-se unei proceduri execuționale cambiale *latu sensu*, privită ca un tot unitar, au un caracter special, derogator de la normele de drept comun conținute în art. 373<sup>3</sup> alin. 11 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora: „*încheierea prin care președintele instanței admite cererea de investire cu formulă executorie a hotărârii judecătorești sau a altui înscris în cazurile prevăzute de lege nu este supusă niciunei căi de atac*”.

Conflictul dintre legea specială anterioară și legea generală ulterioară se rezolvă prin aplicarea conjugată a principiilor potrivit cărora norma specială se aplică cu prioritate față de norma generală — *specialia generalibus derogant* —, iar o normă specială nu poate să fie modificată sau abrogată decât în mod expres printr-o normă generală ulterioară.

Or, normele tranzitorii din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, prin care art. 373<sup>3</sup> alin. 11 a fost introdus în Codul de procedură civilă, nu cuprind nicio dispoziție de abrogare expresă a normelor speciale contrare, conținute în legile nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, și nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare.

Prin urmare, dispozițiile art. 61 alin. 4 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, și art. 53 alin. 4 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, urmează a se aplica cu prioritate față de dispozițiile art. 373 alin. 11 din Codul de procedură civilă.

### 5. Opinia Colegiului de conducere al Curții de Apel Galați

Prin Adresa nr. 1.066/25A din 25 mai 2012 Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați a solicitat pronunțarea unei decizii în interesul legii în vederea soluționării problemei de drept referitoare la posibilitatea exercitării unei căi de atac împotriva încheierilor prin care s-a dispus investirea cu formulă executorie a titlurilor de credit, și anume cambie, bilet la ordin și cec.

Având în vedere că instanțele din raza teritorială a Curții de Apel Galați au pronunțat soluții divergente, în sensul că unele complete au considerat că încheierea prin care se investește cu formulă executorie un titlu de credit este fără cale de atac, iar alte complete au apreciat că această încheiere poate fi atacată cu recurs, judecătorii Secției I Civile au precizat că împărtășesc opinia potrivit căreia această încheiere nu este susceptibilă de a fi atacată cu recurs, în condițiile art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

### 6. Raportul asupra recursului în interesul legii

Raportul întocmit în cauză, conform art. 330<sup>6</sup> alin. 6 din Codul de procedură civilă, a concluzionat ca fiind corectă una dintre soluțiile identificate de examenul jurisprudențial, respectiv aceea că împotriva încheierii prin care s-a dispus investirea cu formulă executorie a unui titlu de credit (cambie, bilet la ordin, cec) este admisibilă calea de atac a recursului.

În motivarea acestei opinii, judecătorul raportor a reținut că pentru soluționarea problemei de drept care constituie obiectul recursului în interesul legii trebuie avute în vedere mai multe

dispoziții legale, din a căror analiză coroborată să se poată desluși voința legiuitorului cu privire la admisibilitatea sau inadmisibilitatea unei căi de atac referitoare la soluția de admitere a cererii privind investirea cu formulă executorie a titlurilor de credit, și anume:

1. La data intrării în vigoare, în anul 1934, a legilor nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, și nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, potrivit dispozițiilor art. 61 alin. 4 și 106 din Legea nr. 58/1934, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, dispozițiile art. 53 alin. 4 din Legea nr. 59/1934, cu modificările și completările ulterioare, încheierea de investire a cambiei,

biletului la ordin și cecului nu era supusă apelului, această dispoziție fiind prevăzută expres în articolele precitate („încheierea de investire nu este supusă apelului”).

Prin Ordonanța Guvernului nr. 11/1993 pentru modificarea Legii nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin și a Legii nr. 59/1934 asupra cecului, dispozițiile celor două legi referitoare la exercitarea căii de atac împotriva încheierilor prin care s-a dispus investirea cu formulă executorie a cambiei, biletului la ordin și cecului au fost menținute, în sensul că aceste încheieri nu sunt supuse apelului (potrivit art. IV și, respectiv, art. IX).

Ordonanța Guvernului nr. 11/1993 a fost aprobată prin Legea nr. 83/1994 pentru aprobarea unor ordonanțe ale Guvernului, emise în baza Legii nr. 58/1993 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și autorizarea contractării și garantării unor credite externe, precum și a contractării unor împrumuturi de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 14 octombrie 1994.

2. În sens contrar, dispozițiile art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă stipulează în mod expres că hotărârile date fără drept de apel sunt supuse recursului și, în consecință, având în vedere că dispozițiile art. 255 alin. 2 precizează că și încheierile date de instanță sunt considerate hotărâri judecătorești, este evident că voința legiuitorului este în sensul stabilirii căii de atac a recursului și împotriva încheierilor prin care s-a dispus investirea cu formulă executorie a titlurilor de credit.

S-a apreciat că această contradictorialitate este numai de formă, și nu de fond, deoarece la data adoptării și publicării Ordonanței Guvernului nr. 11/1993, precum și a Legii nr. 83/1994 erau în vigoare dispozițiile art. 299 din Codul de procedură civilă, potrivit Legii nr. 59/1993 pentru modificarea Codului de procedură civilă, a Codului familiei, a Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990 și a Legii nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi și, în consecință, dacă voința legiuitorului ar fi fost în sensul suprimării oricărei căi de atac, avea posibilitatea să prevadă expres acest aspect, însă din examinarea textelor precitate rezultă, fără putință de tăgadă, că, menținând dispozițiile legilor nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin și nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, prin Ordonanța Guvernului nr. 11/1993 și, respectiv, Legea nr. 83/1993, în sensul că încheierea de investire nu este supusă apelului, legiuitorul a conferit numai posibilitatea atacării cu recurs a acestei încheieri.

Având în vedere că dispozițiile precitate ale Ordonanței Guvernului nr. 11/1993, validitate prin Legea nr. 83/1993, au fost legiferate când reglementările Codului de procedură civilă privind exercitarea căii de atac a recursului împotriva încheierii erau în vigoare, este evident că legiuitorul avea posibilitatea să prevadă, în mod expres, că încheierea de investire a unui titlu de credit nu este supusă niciunei căi de atac (apel sau recurs), însă, în lipsa unei precizări exprese în acest sens, este evident că legiuitorul a înțeles să excludă numai calea de atac a apelului, urmând ca împotriva acestei încheieri să se poată exercita calea de atac a recursului.

Un alt argument în favoarea tezei că legiuitorul își manifestă expres voința de a stabili că unele hotărâri sau încheieri sunt

irevocabile, prin precizarea făcută în textele care reglementează anumite materii, este susținut de următoarele dispoziții legale, prezentate exemplificativ:

a) art. 573 din Codul de procedură civilă: „*Dacă creditorul justifică o nevoie urgentă sau există pericol ca debitorul să se sustragă de la urmărire, președintele instanței de executare va putea dispune, prin încheiere irevocabilă, dată fără citarea părților, ca executarea silită a obligațiilor prevăzute la art. 572 să se facă de îndată, fără somație.*”;

b) art. 108<sup>5</sup> alin. 3 din Codul de procedură civilă stipulează expres că cererea formulată împotriva încheierii prevăzute la art. 108<sup>4</sup> se soluționează prin încheiere irevocabilă;

c) art. 34 alin. 1 din Codul de procedură civilă — încheierea prin care s-a încuviințat sau respins abținerea, ca și aceea prin care s-a încuviințat recuzarea nu este supusă niciunei căi de atac;

d) art. 40 alin. 4 din Codul de procedură civilă — „*Hotărârea asupra strămutării nu este supusă niciunei căi de atac.*”;

e) art. 373<sup>3</sup> alin. 1<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă „*Încheierea prin care președintele instanței admite cererea de investire cu formulă executorie a hotărârii judecătorești sau a altui înscris în cazurile prevăzute de lege nu este supusă niciunei căi de atac.*”

Astfel fiind, s-a apreciat că în situațiile în care legiuitorul a considerat necesar instituirea unui regim derogatoriu de la regula generală potrivit căreia hotărârile (inclusiv încheierile) sunt supuse unei căi de atac (apel sau recurs) a prevăzut în mod expres acest fapt, precizând că, în anumite cazuri, încheierea nu este supusă niciunei căi de atac sau este irevocabilă.

Reglementările din Codul de procedură civilă în temeiul cărora încheierea prin care s-a dispus investirea cu formulă executorie este supusă căii de atac a recursului, cu referire la art. 299 alin. 1 coroborat cu art. 255 alin. 2, au caracterul unei norme generale, iar reglementările din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, preluate și în Ordonanța Guvernului nr. 11/1993 și, respectiv, Legea nr. 83/1993 au caracterul unei norme speciale și, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, ar trebui să se aplice cu prioritate, însă, pe de altă parte, potrivit tot unui principiu de drept, *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, dacă legiuitorul nu a precizat expres caracterul irevocabil al încheierii prin care s-a încuviințat executarea silită a unui titlu de credit, ci a menționat doar că încheierea nu este supusă apelului, *per a contrario* rezultă, fără putință de tăgadă, că voința legiuitorului este în sensul posibilității exercitării căii de atac a recursului împotriva acestei încheieri.

În raport cu considerentele expuse, s-a concluzionat în sensul admisibilității exercitării căii de atac a recursului împotriva încheierii prin care s-a dispus investirea cu formulă executorie a unui titlu de credit, însă pentru rigoarea, claritatea și limitarea posibilităților de interpretare a unei dispoziții legale s-a subliniat că era benefic dacă legiuitorul își exprima sintetic și precis voința, în sensul de a se fi precizat că împotriva acestor încheieri se poate exercita numai calea de atac a recursului.

## 7. Înalta Curte

Examinând sesizările cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorul raportor și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, reține următoarele:

Înalta Curte de Casație și Justiție a fost legal sesizată, iar recursurile în interesul legii sunt admisibile, fiind îndeplinite cumulativ cerințele impuse de dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă, cu referire la autorul sesizării și existența unei jurisprudențe neunitare relativ la problema de drept ce se cere a fi interpretată.

Problema de drept care se cere a fi soluționată prin recursul în interesul legii vizează interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 61 alin. 4 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, precum și a dispozițiilor art. 53 alin. 4 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, în raport cu dispozițiile

art. 373<sup>3</sup> alin. 1<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, din perspectiva căii de atac ce poate fi exercitată împotriva încheierilor prin care s-a dispus investirea cu formulă executorie a titlurilor de credit (cambie, bilet la ordin și cec). Dispozițiile art. 61 alin. 4 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, stabilesc că „încheierea de investire nu este supusă căii de atac a apelului”, iar potrivit art. 106 din același act normativ, dispozițiile art. 61, referitoare la cambie, se aplică în mod corespunzător și biletului la ordin, în măsura în care nu sunt incompatibile cu natura acestui titlu.

În ceea ce privește cecul, aceeași reglementare este prevăzută prin dispoziția art. 53 alin. 4 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare.

Pe de altă parte, art. 373<sup>3</sup> alin. 1<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă stabilește că „încheierea prin care președintele instanței admite cererea de investire cu formulă executorie a hotărârii judecătorești sau a altui înscris în cazurile prevăzute de lege nu este supusă niciunei căi de atac”.

Din economia textelor legale precitate, rezultă că încheierile prin care sunt admise cererile de investire cu formulă executorie a titlurilor de credit analizate nu sunt supuse niciunei căi de atac, având în vedere următoarele considerente:

Art. 61 alin. 1 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, instituie caracterul de titlu executoriu pentru cambie, iar alin. 3 reglementează competența judecătoriei de a investi cambia cu formula executorie. Acest din urmă alineat a format obiectul unui recurs în interesul legii soluționat de Secțiunile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție prin Decizia nr. 4/2009, obligatorie pentru instanțe, care a statuat că dispozițiile art. 374<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă, raportate la art. 61 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, art. 53 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că biletul la ordin, cambia și cecul se investesc cu formula executorie pentru a fi puse în executare. Dispozițiile art. 374<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă stabileau la acea epocă, și în prezent, că „Înscrisurile cărora legea le recunoaște caracterul de titlu executoriu sunt puse în executare fără formulă executorie”.

Prin urmare, prevederile art. 61 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, art. 53 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, cărora prin decizia menționată li s-a reținut caracterul de normă specială în raport cu prevederile Codului de procedură civilă, atunci când se impune, se completează cu norma generală din Codul de procedură civilă, care, în materia investirii cu formula executorie este reprezentată de alin. 1 și, respectiv, alin. 1<sup>1</sup> al art. 373<sup>3</sup>.

Este și situația complinirii dispoziției alin. 4 al art. 61 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, a alin. 4 al art. 53 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, mai sus redate, cu prevederile art. 373<sup>3</sup> alin. 1 și 1<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă.

Potrivit art. 373<sup>3</sup> alin. 1 din Codul de procedură civilă, „Încheierea prin care președintele instanței respinge cererea de investire cu formula executorie a hotărârii judecătorești sau a altui înscris [...] poate fi atacată cu recurs de către creditor. Termenul de recurs este de 5 zile și curge de la pronunțare, pentru creditorul prezent, și de la comunicare, pentru cel lipsă.”

Conform alin. 1<sup>1</sup> al art. 373<sup>3</sup> din Codul de procedură civilă „Încheierea prin care președintele instanței admite cererea de investire cu formula executorie a hotărârii judecătorești sau a altui înscris în cazurile prevăzute de lege nu este supusă niciunei căi de atac”.

Așadar, dreptul comun în materie de investire cu formulă executorie instituie o unică și exclusivă cale de atac pentru ipoteza respingerii cererii de investire, recursul, iar, pentru exercitarea acestuia, un termen scurt, urgent, numai pentru

creditor, de 5 zile de la pronunțare, respectiv de la comunicare pentru creditorul lipsă.

Încheierea prin care se admite cererea de investire nu este supusă niciunei căi de atac, conform dreptului comun execuțional.

Ca atare, este greșit a identifica dreptul comun în dispozițiile art. 299 din Codul de procedură civilă, pe de o parte, deoarece această dispoziție legală este plasată în Codul de procedură civilă în cartea a II-a „Procedura contencioasă”, titlul V „Căile extraordinare de atac”, care reglementează procedura ce se finalizează prin obținerea unei hotărâri judecătorești ce poate deveni sau nu titlu executoriu în condițiile legii, constituind drept comun pentru procedura contencioasă, în timp ce materia investirii cu formula executorie este plasată în cartea a V-a „Despre executarea silită”, o etapă procesuală distinctă, ale cărei dispoziții se constituie în normă de drept comun în materie de executare silită, astfel cum a statuat și Decizia în interesul legii nr. 4/2009.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 299 din Codul de procedură civilă, deci sistemul căilor de atac reglementat pentru faza contencioasă a procesului civil, se caracterizează prin termene lungi și laxe, incompatibile și în contradicție cu principiile care definesc și particularizează faza executării silite, caracterizată, de principiu, prin imprimarea unei promptitudini și celerități pe care le reclamă finalitatea procedurii execuționale, în special când executarea are ca obiect titlurile de credit, pentru rațiuni ce țin de formalismul acestora, și care se reflectă în termenele scurte ale căilor de atac, dacă sunt reglementate, regula fiind lipsa acestora.

Acolo unde legiuitorul codului de procedură civilă a dorit să se aplice prevederile și regulile din cartea a II-a, a dispus expres aceasta, ca, de exemplu, prin art. 402 alin. 1 teza finală din Codul de procedură civilă relativ la contestația la executare, astfel: „Procedura prevăzută pentru judecata în primă instanță se aplică în mod corespunzător”.

Cum ultima modificare a dispoziției art. 61 alin. 4 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, a fost făcută de Legea nr. 11/1993, iar dispozițiile art. 373<sup>3</sup> alin. 1<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă au fost introduse ulterior, prin art. I pct. 67 din Legea nr. 219/2005, prevederea acesteia „Încheierea de investire nu este supusă căii de atac a apelului” trebuie transpusă în sistemul căilor de atac reglementat de dreptul comun în materia investițiilor cu formula executorie, cu care se completează, reprezentat de art. 373<sup>1</sup>, iar nu de art. 299 din Codul de procedură civilă, sistem care instituie ca unică și exclusivă cale de atac recursul, dar numai pentru ipoteza respingerii cererii de investire.

Prin urmare, apelul la care referă alin. 4 al art. 61 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, alin. 4 al art. 53 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, semnificând, în acest context normativ mai sus evocat, recurs, încheierea de investire a titlurilor de credit în speță nu este supusă recursului.

Aplicarea dispoziției art. 61 alin. 4 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, a dispoziției art. 53 alin. 4 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, în forma complinită cu norma de drept comun reprezentată de art. 373<sup>1</sup> alin. 1<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă este confirmată de noua reglementare a Codului de procedură civilă în vigoare din februarie 2013.

Astfel, caracterul de titlu executoriu al titlurilor de credit este reglementat de art. 638 alin. (1) pct. 3 din noul Cod de procedură civilă: „Sunt, de asemenea, titluri executorii și pot fi puse în executare silită: 3. titlurile de credit sau alte înscrisuri cărora legea le recunoaște puterea executorie”, iar art. 640 din același cod stabilește: „Cambia, biletul la ordin și cecul, precum și alte titluri de credit constituie titluri executorii, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute în legea specială”.

Îndeplinirea condițiilor este verificată de instanța de executare conform art. 665 din noul Cod de procedură civilă, în termen de 7 zile de la înregistrarea cererii de încuviințare silită, deci, în cadrul procedurii încuviințării silite, finalizată printr-o încheiere care, în caz de admitere, nu este supusă niciunei căi de atac, iar, în caz de respingere, poate fi atacată exclusiv cu apel numai de creditor, în termen de 5 zile de la comunicare.

Se impune și observația că noul Cod de procedură civilă nu mai reglementează procedura investirii cu formula executorie, renunțând la aceasta din rațiuni de celeritate a executării silite, principiu al executării silite consacrat expres de noul Cod de procedură civilă prin art. 626: „*Statul este obligat să asigure, prin agenții săi, executarea în mod prompt și efectiv a hotărârilor judecătorești și a altor titluri executorii, iar, în caz de refuz, cei vătămați au dreptul la repararea integrală a prejudiciului suferit.*”

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 330<sup>7</sup> cu referire la art. 329 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, Înalta Curte va admite recursul în interesul legii și va statua în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 61 alin. 4 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, precum și a dispozițiilor art. 53 alin. 4 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, în raport de dispozițiile art. 373<sup>3</sup> alin. 11 din Codul de procedură civilă, în sensul că încheierile prin care s-a dispus investirea cu formulă executorie a titlurilor de credit pe care le reglementează nu sunt supuse căii de atac a recursului.

## ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursurile în interesul legii declarate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați și, în consecință:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 61 alin. 4 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, cu modificările și completările ulterioare, precum și a dispozițiilor art. 53 alin. 4 din Legea nr. 59/1934 asupra cecului, cu modificările și completările ulterioare, în raport de dispozițiile art. 373<sup>3</sup> alin. 11 din Codul de procedură civilă, stabilește că:

Încheierile prin care s-a dispus investirea cu formulă executorie a unui titlu de credit (cambie, bilet la ordin, cec) nu sunt supuse căii de atac a recursului.

Obligatorie, potrivit art. 330<sup>7</sup> alin. 4 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi, 12 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,  
**LIVIA DOINA STANCIU**

Prim-magistrat-asistent,  
**Aneta Ionescu**

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,  
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București  
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București  
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)  
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro  
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,  
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72  
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

